

Warszawa, dnia 31 marca 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 420/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Morycz

Sędziowie: SO Justyna Dołhy

SO Ludmiła Tułaczko

protokolant: Monika Zarzycka

4 przy udziale prokuratora Alicji Bąk

po rozpoznaniu dnia 31 marca 2023 r.

5 sprawy Z. S., syna R. i R., ur. (...) w O.

6 oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 284 § 2 kk

7 na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 1 grudnia 2020 r. sygn. akt VIII K 510/14

11 I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że stosując przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w części szkody, wyrządzonej czynem przypisanym mu w punkcie I, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. W. kwoty 72.500 (siedemdziesiąt dwa tysiące pięćset) złotych;

12 II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

13 III. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie na rzecz adw. K. G. kwotę 1.239,84 (tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć 84/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

14 IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi tego postępowania.

SSO Tomasz Morycz SSO Justyna Dołhy SSO Ludmiła Tułaczko

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 420/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 1 grudnia 2020 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 510/14.			
1.2 Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
		Z. S.	Sytuacja majątkowa Dotychczasowa karalność	Informacja e - (...) k.4081 Karta karna - k.4149-4155
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów	
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
Sytuacja majątkowa Dotychczasowa karalność	Informacja e - (...) Karta karna	Dokumenty zostały sporządzone przez uprawnione osoby i podmioty, nie były kwestionowane i nie budziły żadnych wątpliwości.
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Prokurator we wniesionej apelacji zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i nie orzeczenie w stosunku do oskarżonego Z. S. środka kompensacyjnego w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 286 § 1 k.k. opisanym pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku, wobec pokrzywdzonego, w sytuacji gdy jego orzeczenie było obligatoryjne, albowiem pokrzywdzony złożył wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody, a oskarżony Z. S. został uznany winnym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>popelnienia przestępstwa opisanego w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku;</p> <p>2. rażąco niewspółmierność kary - zarówno w zakresie kar jednostkowych orzeczonych za:</p> <ul style="list-style-type: none"> - czyn z art. 286 § 1 k.k. w postaci kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, - czyn z art. 284 § 2 k.k. w postaci kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, - jak i orzeczonej kary łącznej w postaci kary 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, <p>co wynika z niedostatecznego uwzględnienia stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, sposobu zachowania się sprawcy, rodzaju ujemnych następstw przestępstwa, a nade wszystko celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ma osiągnąć kara w stosunku do sprawcy, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, bowiem należyte uwzględnienie zasad wymiaru kary i środków karnych przemawia za wymierzeniem oskarżonemu kary surowszej, co w konsekwencji prowadziło do wymierzenia oskarżonemu rażąco łagodnej kary.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Apelacja prokuratora była częściowo zasadna, to jest w zakresie braku rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody. Biorąc pod uwagę, że pismem z dnia 8 marca 2005 r. pokrzywdzony złożył wniosek w tym zakresie, dochodząc kwoty 145.500 złotych (k.194), Sąd</p>		

Rejonowy był do tego zobligowany. Powyższe wynika wprost z art. 46 § 1 kk, który używając określenia „orzeka” nie pozwala na jakąkolwiek dowolność w tym przedmiocie. Tym bardziej wobec nie naprawienia przez oskarżonego szkody w jakikolwiek sposób i w jakiegokolwiek części. Wprawdzie w w/w wniosku pokrzywdzony dochodził również ustawowych odsetek od w/w kwoty, jednak z uwagi na fakt, że czyn zarzucany oskarżonemu został popełniony w okresie od dnia 4 marca 2003 r. do dnia 5 marca 2003 r., a więc przed zmianą przepisów obejmującą art. 46 § 1 kk, do czego doszło z dniem 1 lipca 2015 r., nie było możliwe ich orzeczenie. Przepisy przed tą datą były dla oskarżonego względniejsze, nie dając możliwości stosowania tych obowiązujących w prawie cywilnym, w tym co do odsetek. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że stosując przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w części szkody, wyrządzonej czynem przypisanym mu w punkcie I, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 72.500 złotych.

W tym miejscu wskazać należy, że oskarżony nie działał sam, ale wspólnie i w porozumieniu z co najmniej trzema innymi, ustalonymi i nieustalonymi osobami, w tym J. C.. W dniu 7 marca 2018 r. Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wydał bowiem prawomocny wyrok w sprawie o sygn. akt V K 129/17 (k.3680-3683), którym uznał J. C. za winnego między innymi tego samego czynu, popełnionego wspólnie i

w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi osobami, w tym oskarżonym, wymierzając mu za to kary jednostkowe 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 100 złotych każda. Ponadto na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązano go do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 72.500 złotych. Skoro zatem wobec jednej ze współdziałających z oskarżonym osób orzeczono w/w kwotę, należało zobowiązać go do zapłaty pozostałej, to jest 72.500 złotych. W tym miejscu wskazać należy, że choć Sąd Rejonowy przyjął, że wartość oleju opałowego odpowiadała kwocie 145.005,63 złotych, która to z kolei wynikała z wystawionej na rzecz oskarżonego faktury (k.5), a wniosek o naprawienie szkody dotyczył kwoty 145.000 złotych, a więc nieznacznie niższej, to mając na uwadze treść wniosku, jak również rozstrzygnięcie w tym zakresie dotyczące J. C., należało orzec z uwzględnieniem w/w kwoty zażądanej przez pokrzywdzonego.

W pozostałym zakresie, to jest co do rażącej niewspółmierności kar, apelacja prokuratora była bezzasadna. Na wstępie wskazać należy, że rażąca niewspółmierność oznacza znaczną dysproporcję pomiędzy wymierzoną karą, środkiem karnym lub nawiązką a taką represją, która powinna być wymierzona, aby w odczuciu społecznym uznana została za sprawiedliwą. Nie każda więc nietrafność wymiaru środka represji karnej uzasadnia zmianę orzeczenia. Zarzut rażącej niewspółmierności jest zasadny wtedy, gdy kara, środek karny lub nawiązka wprowadzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia

w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru (art. 53–56 kk). Zarzut ten może dotyczyć wyboru rodzaju kary, środka karnego, nawiązki lub innego środka albo ich wysokości, czy też niezastosowania np. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 143/20, rażąca niewspółmierność, zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Apelacyjnego w Poznaniu zawarty w wyroku z dnia 3 marca 2021 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 211/20. Wskazano w nim, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary. Trzeba pamiętać, że zgodnie

z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Tym samym dopiero wykazanie rażącej niewspółmierności kary, a więc istnienia wyraźnej dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, uzasadnia korektę zaskarżonego wyroku przez sąd odwoławczy. Mając powyższe na uwadze, orzeczonych wobec oskarżonego kar, tak co do rodzaju, jak i wymiaru, nie sposób uznać za rażąco niewspółmierne. Pierwszy czyn, którego się dopuścił, to jest czyn z art. 286 § 1 kk, jest zagrożony karą pozbawienia wolności, której dolna granica wynosi 6 miesięcy, a górna 8 lat. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę jednostkową 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Z kolei drugi czyn, którego się dopuścił, to jest czyn z art. 284 § 2 kk, jest zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 3. W tym przypadku Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę jednostkową 5 miesięcy pozbawienia wolności. Następnie, biorąc pod uwagę w/w kary jednostkowe, mogąc orzec w granicach od 1 roku i 6 miesięcy do 1 roku i 11 miesięcy, wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Wbrew twierdzeniom prokuratora nie sposób w/w kar uznać za

niewspółmiernych. Tym bardziej rażąco.

Wymierzając w/w kary Sąd Rejonowy prawidłowo wziął pod uwagę szereg okoliczności, w tym w szczególności stopień winy i społecznej szkodliwości, wysokość szkody, sposób i okoliczności działania czy uprzednią i następczą karalność, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczone kary są ze wszech miał sprawiedliwe i zasłużone. Ich zaostrenie w sposób oczekiwany przez prokuratora, to jest odpowiednio do 2 lat (kara jednostkowa), 6 miesięcy (kara jednostkowa) i 2 lat i 3 miesięcy (kara łączna), nie byłaby znaczącą i realizującą przesłanki omawianej instytucji modyfikacją. Jednocześnie brak było podstaw do złagodzenia orzeczonych kar. To samo dotyczyło się instytucji warunkowego zawieszenia. Oskarżony pełnił istotną, wręcz kluczową rolę przy czynie z art. 286 § 1 kk. Gdyby nie jego osoba, która budziła zaufanie i uwiarygadniała całe przedsięwzięcie, to do jego popełnienia z pewnością by nie doszło. Zarówno wcześniej, jak i później oskarżony wielokrotnie i regularnie naruszał porządek prawny. W świetle powyższego nie sposób przyjąć, żeby w jego przypadku istniała pozytywna prognoza kryminologiczna. Wręcz przeciwnie, postawa oskarżonego wskazuje na de facto nie kończące się naruszanie porządku prawnego. Brak było też podstaw do skorzystania przez oskarżonego z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wprawdzie oskarżony podjął współpracę z organami ścigania i złożył wyjaśnienia obciążające inne osoby,

jednak był w tym niekonsekwentny, ostatecznie wręcz utrudniając toczące się postępowanie. Sąd Rejonowy przedstawił obszerną ocenę w tym zakresie, którą Sąd Okręgowy uznaje za własną bez potrzeby jej powtarzania i uzupełniania.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środkach kompensacyjnych poprzez wymierzenie:

- za czyn z art. 286 § 1 kk opisany w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

- za czyn z art. 284 § 2 kk opisany w punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączenie kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych za czyny opisane w punktach 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie kary łącznej 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 kk wobec oskarżonego Z. S. obowiązku naprawienia w części szkody wyrządzonej przypisanym mu przestępstwem z art. 286 § 1 kk opisanym w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku poprzez zapłatę kwoty 75.500,00 zł na rzecz pokrzywdzonego;

- utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.

Na rozprawie apelacyjnej prokurator wniósł dodatkowo o

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

uzupełnienie orzeczenia o art. 4 § 1 kk, wskazując że przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynu były względniejsze dla oskarżonego.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Z uwagi na częściową zasadność zarzutów na uwzględnienie zasługiwała jedynie część związanych z nimi wniosków. O przyczynach wskazano powyżej.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obrońca oskarżonego adv. K. G. we wniesionej apelacji zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie art. 410 k.p.k., poprzez nieprawidłową ocenę zdarzeń objętych aktem oskarżenia i odmowie wiary wyjaśnieniom oskarżonego.</p> <p>Obrońca oskarżonego r.pr. J. G. we wniesionej apelacji zarzucił:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to:</p> <p>- art. 7 k.p.k., art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k, polegającą na daniu pełnej wiary zeznaniom świadków, którzy w ramach innego, prawomocnie zakończonego postępowania występowali w roli współoskarżonych wespół ze Z. S., ocenionych bezkrytycznie, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, a także wbrew standardom przewidzianym dla oceny dowodu z pomówienia, a zatem na dokonaniu wybiórczej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>pobieżnej i dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, bez odniesienia się do występujących w zeznaniach i wyjaśnieniach złożonych na te same okoliczności wewnętrznych sprzeczności, a tym samym nie uwzględnieniu w podstawie wyroku całokształtu okoliczności - a w konsekwencji - naruszeniu reguł sporządzenia prawidłowego uzasadnienia wyroku opisanych w kodeksie postępowania karnego,</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, podczas gdy analiza materiałów i zarzutów dokonana przez Sąd Okręgowy w Warszawie, sygn. VIIIK 56/13, prowadzi do całkowicie odmiennych wniosków, w szczególności w przypadku, w którym te same czyny zostały prawomocnie osądzone, a ustalenia składu orzekającego są rażąco odmienne od ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Rodzaj i wzajemne powiązanie zarzutów podnoszonych przez obrońców oskarżonego przemawiały za ich łącznym rozpoznaniem. Tym bardziej, że wszystkie były nie tylko bezzasadne, ale również całkowicie polemiczne. Wbrew ich twierdzeniom Sąd Rejonowy prawidłowo, zgodnie z regułami art. 7 kpk, zgromadził i ocenił materiał dowodowy, po czym dokonał trafnych ustaleń faktycznych i słusznie stwierdził winę oskarżonego. Przy czym Sąd</p>		

Rejonowy w sposób niezwykle jasny, przejrzysty i obszerny przedstawił sposób swojego rozumowania, który Sąd Okręgowy przyjmuje za własny. Z tych względów nie ma potrzeby jego ponawiania.

W tym miejscu przypomnieć należy, że by ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z regułami art. 7 kpk konieczne jest: 1) oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii; 2) uwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania; 3) uwzględnienie wskazań wiedzy; 4) uwzględnienie doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zasadą kontrolowanej oceny dowodów, która wyraża się w dwóch aspektach. Po pierwsze, organ procesowy musi uzasadnić, dlaczego oparł się na jednych, a nie na innych dowodach oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Po drugie, organ odwoławczy kontroluje swobodną ocenę dowodów dokonaną przez organ pierwszej instancji. Przy czym zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych,

niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności.

Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III KK 78/21, prezentowanie własnej - możliwej w realiach konkretnej sprawy - oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie upoważnia jeszcze sądu odwoławczego do zajęcia w tej materii stanowiska odmiennego. Sąd odwoławczy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie prowadzi samodzielnie postępowania dowodowego co do istoty sprawy, jest bowiem głównie sądem kontrolującym procedowanie przed sądem pierwszej instancji i stanowisko tego sądu może zakwestionować jedynie wówczas, gdy wykaże, że to postępowanie i jego wynik obrażają prawo.

Sąd Okręgowy podziela również pogląd zawarty w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 173/19. Wskazano w nim, że na uzasadnienie błędu ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny

ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Sąd Rejonowy słusznie oparł się na zeznaniach pokrzywdzonych, które były nie tylko spójne, logiczne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym, na którym się oparto, ale też spontaniczne, wyważone i dokładne. Pokrzywdzeni nie mieli absolutnie żadnego powodu, żeby obciążać oskarżonego, przedstawiając jedynie całą swoją wiedzę w niniejszej sprawie i dążąc do odzyskania swojej własności, to jest pieniędzy w przypadku pokrzywdzonego M. W. i samochodu w przypadku pokrzywdzonego A. M.. Co więcej, relacje te korespondowały z częściowymi wyjaśnieniami samego oskarżonego. Tyczyło się to zwłaszcza czynu z art. 286 § 1 kk, do którego popełnienia de facto się przyznał podczas przesłuchania z dnia 6 lipca 2006 r. (k.1681-1690), szczegółowo opisując ten proceder, który nie był jedynym tego typu i swoją rolę, którą w nim pełnił. Powyższego nie zmienia odmienne stanowisko procesowe przedstawione podczas pozostałych przesłuchań. Tym bardziej, że na sprawstwo oskarżonego wskazywały także zeznania świadków, w szczególności uczestniczących w tej transakcji Ł. Ł. i J. B., którzy posiadali obszerną i bezpośrednią wiedzę na temat czynu z art. 286 § 1 kk, przynajmniej częściowo współdziałając z oskarżonym, J. C. i innymi osobami w jego popełnieniu.

Nie ulega wątpliwości, że osoba oskarżonego, będącego człowiekiem znanym i - jak wydawało się w tamtym momencie - wiarygodnym, miała istotne, wręcz kluczowe znaczenie dla powodzenia

przestępstwa oszustwa To oskarżony miał być kupującym, to oskarżony pokazał pieniądze i to oskarżony cały czas towarzyszył pokrzywdzonemu, osobiście dopilnowując transportu i spuszczenia oleju. Także później, kiedy zapłata nie nastąpiła zadeklarował pokrzywdzonemu, że jeszcze tego samego dnia, jadąc przez O., przywiezie mu pieniądze. Powyższe nie nastąpiło ani wtedy, ani później. W tym również wtedy, kiedy pokrzywdzony specjalnie przyjechał do niego do W. i kiedy oskarżony rozmawiał z nim telefonicznie, uzgadniając kolejny termin, a następnie nie odbierając telefonu. Przy czym pokrzywdzony nie odzyskał zarówno pieniędzy, jak i oleju. Skoro według oskarżonego był zanieczyszczony i nie nadawał się do dalszej sprzedaży, choć został uprzednio zweryfikowany, to powinien być zwrócony. Powyższe nie nastąpiło, wiele mówiąc na temat intencji oskarżonego i współdziałających z nim osób. Jednocześnie, co wprost wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, oskarżony cały czas zwodził pokrzywdzonego, przesuwał termin płatności, aż w końcu znikając.

Oдноśnie czynu z art. 284 § 2 kk, to oskarżony wiedział, że wypożyczony samochód stanowi czyjąś własność i kiedy powinien go zwrócić. Tymczasem nie dość, że to nie nastąpiło, to jeszcze okazało się, że dysponuje nim zupełnie inna osoba. Oskarżony nie potrafił w logiczny i wiarygodny sposób wyjaśnić, dlaczego nie zwrócił pojazdu i dlaczego znalazł się on w posiadaniu świadka A. C.. Nie potrafił też wytłumaczyć, dlaczego w/w i świadek J. C. twierdzili, że przedstawił się jako leasingobiorca, który

niebawem go wykupi i odsprzeda. Powyższe było tym bardziej wiarygodne, że z treści przekazanych przez niego dokumentów nie wynikało, że to pokrzywdzony jest leasingobiorcą tego pojazdu. Twierdzenia oskarżonego, że pomógł mu odzyskać jego własność nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Gdyby tak było, to nie musiałby go namierzać przez nadajnik (...) i angażować w to Policji. Wprawdzie kolejne zeznania pokrzywdzonego nie były już tak kategoriyczne, jednak zdaniem Sądu Okręgowego wynikało to z faktu, że odzyskał samochód i nie miał wobec oskarżonego żadnych roszczeń, nie będąc zainteresowany dalszym udziałem w postępowaniu. W dodatku trwającym wiele lat.

Co do ostatniego zarzutu, według którego oskarżony został już prawomocnie skazany za te same czyny wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 56/13, to dotyczył on zupełnie innych zdarzeń. Zgodnie z w/w prawomocnym orzeczeniem (k.2437-2439) oskarżony został uznany za winnego czynu z art. 286 § 1 kk, zaistniałego w dniu 20 maja 2003 r. w R. oraz czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, zaistniałego w dniu 11 września 2002 r. w R.. Tymczasem czyn z art. 286 § 1 kk będący przedmiotem niniejszej sprawy został popełniony w okresie od 4 marca 2003 r. do 5 marca 2003 r. we W., a czyn z art. 284 § 2 kk zaistniał w dniu 3 listopada 2003 r. w O.. Nie sposób zatem zgodzić się z twierdzeniem obrońcy, że zaistniała powaga rzeczy osądzonej. Tym bardziej, że obrońca w żaden sposób nie wyjaśnił, na czym swoje przekonanie opiera.

Co do postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Apelacyjną w Białymstoku w sprawie o sygn. akt Ap V Ds. 40/09, na które powołał się obrońca oskarżonego, to jak wynika z poczynionych ustaleń zakończyło się ono skierowaniem aktów oskarżenia przeciwko oskarżonemu w w/w sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt VIII K 56/13 i J. C. w w/w sprawie Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie o sygn. akt V K 129/17. Lektura wyroku wraz z uzasadnieniem w tej drugiej sprawie nie wskazuje na zaistnienie jakichkolwiek sprzeczności. Niestety i w tym przypadku obrońca nie wskazał, jakie dokładnie sprzeczności, w tym pomiędzy jakimi dowodami, ma na myśli, poprzestając jedynie na sformułowaniu bardzo ogólnikowego zarzutu.

Zarazem wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie dopatrywał się innych uchybień, a tym bardziej stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze. Poczytalność oskarżonego została zweryfikowana opinią sądowo psychiatryczno - psychologiczną (k.3168-3207, 3254-3257) i nie budziła żadnych wątpliwości. Ponadto oskarżony mógł uczestniczyć w postępowaniu wraz ze wszystkimi wynikającymi z tego faktu konsekwencjami, z czego częściowo świadomie i dobrowolnie nie korzystał. Jednocześnie miał ustanowionych obrońców, czy to z wyboru, czy z urzędu, którzy dbali o jego interesy.

Wniosek

Obrońca oskarżonego adw. K. G. wniósł o zmianę zaskarżonego

zasadny

<p>wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. VIII Wydział Karny z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt VIII K 510/14 i uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>Obrońca oskarżonego r.pr. J. G. wniósł o uchylenie orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na bezzasadność zarzutów na uwzględnienie nie zasługiwały związane z nimi wnioski. O przyczynach wskazano powyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany	
1Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że stosując przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w części szkody, wyrządzonej czynem przypisanym mu w punkcie I, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. W. kwoty 72.500 złotych. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.		
Zwiążle o powodach zmiany.		
O przyczynach wskazano powyżej.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		
Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

Z. S.	III i IV	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w W. na rzecz adw. K. G. kwotę 1.239,84 złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Wzięto zatem pod uwagę wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. o sygn. akt SK 78/21, z którego wynika brak podstaw do rozróżnienia w rozporządzeniu w tym zakresie wynagrodzenia obrońców z urzędu i z wyboru.</p> <p>Ponadto Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty w postępowaniu odwoławczym i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi tego postępowania uznając, że uiszczenie ich nie będzie stanowiło dla niego zbyt dużego obciążenia. W tym miejscu wskazać należy, że oskarżony musi ponieść wszelkie konsekwencje swojego postępowania. Tyczy się to również kosztów postępowania, które spowodował.</p>
7. PODPIS		
SSO Tomasz Morycz SSO Justyna Dołhy SSO Ludmiła Tułaczko		

0.11.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika - 1	

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Obowiązek naprawienia szkody i kara	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

0.11.3	Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika - 2		
Podmiot apelację	wnoszący	Obrońca oskarżonego z urzędu

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika - 3			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego z wyboru		
Rozstrzygnięcie, brak albo rozstrzygnięcia	Wina		

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana